

HỒI 13

ÂM SÁT MẠC TÚ ANH

M

ười bốn xác chết nằm cong queo trong khu rừng, xác chết nào cũng bóp bể ngang sọ, có cái thì còn đang tươm máu, có cái thì óc lộn với máu tươi.

Cảnh tượng ấy khiến cho người không đủ can đảm không dám nhìn lâu. Hoàng Thượng Chí sững sờ một lúc rồi nghĩ thầm:

- Ôi! Âm Sát Mạc Tú Anh!

Cảnh tượng này trước đây cũng đã xảy ra một lần, chưa phai mờ trong trí óc của chàng. Lối giết người như thế này có thể gọi là tàn nhẫn tột độ.

Đồng bọn Thiên Tề Giáo chủ vốn muốn đi tìm Hoàng Thượng Chí và Du Cái Đông Phương Huệ, bất đồ lại gặp phải Mạc Tú Anh để chịu một thảm sát thế này.

Nhưng có điều lạ lùng là tại sao không thấy mặt Âm Sát Mạc Tú Anh đâu cả. Chàng ở cách khu rừng này chỉ có mười trượng, lẽ đâu Mạc Tú Anh không trông thấy chàng.

Còn nếu nói Mạc Tú Anh trông thấy chàng mà bỏ qua, thì thật không có lý, vì Mạc Tú Anh là con người tàn nhẫn đa sát kia mà!

Chàng nghĩ mãi mà không đoán được nguyên do, thì đằng xa có tiếng người lướt gió phi thân đến.

Soẹt! Soẹt! Soẹt! Soẹt bốn tiếng, tiếp theo bốn bóng người mặc áo xanh, trong phút chốc đã đứng trước mặt Hoàng Thượng Chí.

Hoàng Thượng Chí thấy bốn người này là bốn lão già trong tám lão già cao thủ, bộ hạ của Thiên Tề Giáo, trước đây đã vây đánh Nam Cái.

Khi thấy xác của đồng bọn nằm la liệt máu đổ, óc rơi, bốn lão già áo xanh chăm chăm nhìn vào mặt Hoàng Thượng Chí rồi đồng hét lên một tiếng kinh khủng.

Một trong bốn lão già chỉ vào mặt Hoàng Thượng Chí nói:

- Lãnh Diện Nhân! Không còn nghi ngờ gì nữa. Người chính là đệ tử của Âm Sát Mạc Tú Anh rồi.

Hoàng Thượng Chí ngạc nhiên, biết bọn đồ đảng của Thiên Tề Giáo đã nghĩ lầm chàng là hung thủ, nên lạnh lùng hỏi lại:

- Chúng bây nói gì?

Một lão già áo xanh gườm mặt nói:

- Thủ đoạn của người thật tàn nhẫn.

- Mà nói thêm một tiếng nữa chúng tao xé xác mày ngay.

- Tùy ý các người muốn nghĩ thế nào mặc kệ.

Bốn lão già hừ lên một tiếng, chia nhau bốn mặt, vây Hoàng Thượng Chí vào giữa.

Lão già mặt tam giác rú lên một tiếng, nói lớn:

- Lãnh Diện Nhân! Món nợ máu phải trả...

Hoàng Thượng Chí vẫn thản nhiên cười nhạt:

- Các người thấy ai là hung thủ trong vụ tàn sát này.

Lão già áo xanh cười ha hả...

- Mày còn chối? Trừ mày ra không còn ai đến rừng này?

- Các người cho ta là kẻ đã giết đồng bọn?

- Ủ! Mày hèn hạ lắm! Đã dám giết người sao lại chối?

Hoàng Thượng Chí quá tức giận, không còn dần được nữa, cười hì hì, nói lớn:

- Chúng bay là một lũ mù. Nhưng nếu ta giết thì các người làm gì được ta?

- Nợ máu đòi máu!

- Thết thì cứ ra tay!

Lão già mặt tam giác hét lên một tiếng vung song chưởng đánh mạnh ra, sức mạnh thật ghê hồn.

Hoàng Thượng Chí biết tám lão già áo xanh trong Thiên Tề Giáo võ công còn cao hơn Thể Điệp Lý Vân Hương, so với võ lâm giang hồ cũng gọi là cao thủ bậc nhất cho nên không dám khinh thường phải dồn hết tám phần mười thành lực mà giao đấu.

Chàng hét lên một tiếng chói tai:

- Muốn chết hả!

Tiếp theo tiếng nói, luồng chưởng lực tung ra, một tiếng bùng nổ lên, lão già mặt tam giác chệch choạng lùi ra đằng sau hơn sáu bước.

Cùng trong lúc ấy, ba luồng kinh phong từ ba phía cuốn đến.

Hoàng Thượng Chí biết rằng đối phương tất phải liên hợp nhau để giao đấu, nên sau khi đánh lui lão già mặt tam giác, chàng liền phóng mình tới trước. Chưởng lực của ba lão già áo xanh đánh trượt sang một phía.

Hoàng Thượng Chí lại thừa dịp, quay mình lại, tung thêm một chưởng nữa rất lạ.

Một lão già áo xanh trước mặt chàng chưa kịp thu tay về đã bị hự lên một tiếng, máu miệng tuôn trào, té nhào ra đằng sau hơn bảy bước, nằm ngay dưới gốc cây.

Hai lão già áo xanh còn lại thấy thế lạnh mình. Họ thấy công lực của Lãnh Diện Nhân còn cao cường hơn Nam Cái một bậc. Họ không còn dám liều mạng xông vào nữa.

Hoàng Thượng Chí đối với Thiên Tề Giáo có một mối hận ngầm vì mẹ chàng Thái Hằng Nga Vương Thúy Anh tái giá cùng chủ Thiên Tề. Vả lại, giáo phái này còn có thêm hành động bỉ ổi đối với Cái Bang làm cho chàng thêm căm hận nữa.

Chàng hét lên một tiếng, nhìn vào mặt hai lão già áo xanh nói:

- Chúng mày cũng phải nếm thử chút đau đớn mới được.

Tiếng hét chưa dứt, hai luồng chưởng đã phát ra, bửa đến hai lão già đối thủ.

Hai lão già áo xanh không dám dùng công lực tiếp chưởng, vội nhảy tránh ra mỗi người một bên cách xa hơn tám bước. Rồi thừa thế từ hai mặt công đến.

Hoàng Thượng Chí lanh lẹ thu hai tay lại rồi dùng thế tung ra hai luồng kinh phong chặn hai làn chưởng của địch.

Hai tiếng bùng bùng lại vang ra, hai lão già áo xanh chân đứng không vững bị liểng xiểng, mồ hôi trán đã lấm tấm.

Hoàng Thượng Chí lại xoay mình chụp ngay vào lão già bên trái rồi đánh ra một chiêu Linh Qui Nhất Thức.

Tiếp theo đó một tiếng rống lên thảm thiết, lão già đó ngã xuống, máu miệng tuôn trào.

Lão già bên phải hoảng hốt, chưa kịp lui ra thì Hoàng Thượng Chí đã dùng một đòn Linh Qui Nhị Thức tổng tới...

Lại một tiếng rú kinh hồn, lão già này văng ra hơn tám thước máu tuôn lai láng.

Hai đòn chưởng này quá ác liệt, một khi Hoàng Thượng Chí đã sử dụng thì thật ghê hồn.

Hai lão già áo xanh bị thương lần trước nhẹ hơn, còn có thể đứng dậy được, thấy đồng bọn bị hạ, vội vã đứng dậy, bước tới đỡ và nói:

- Lãnh Diện Nhân! Mối thù này bốn giáo sẽ tìm đến sư môn của người mà trả!

Hoàng Thượng Chí hét lên:

- Chúng bay còn bảo ta là đệ tử của Âm Sát thì ta sẽ xé xác các người ra từng mảnh...

Bỗng một tiếng cười lạnh lạnh từ phía sau rừng vang đến, tiếng cười như trúc chẻ ngói tan, nhưng lại trong như nước suối.

Tiếp đó có tiếng nói:

- Lãnh Diện Nhân! Có lý nào là đệ tử của Âm Sát Mạc Tú Anh lại làm cho người nhục nhã?

Hoàng Thượng Chí giật mình, quay nhanh về phía sau, và khi nhìn thấy một bóng người phi thân đến, chàng sững sờ lùi lại đằng sau mấy bước.

Cách chỗ chàng đứng không đầy hai trượng có một thiếu phụ tuổi trung niên, đẹp tựa tiên nga, dáng người lả lướt, sắc đẹp đến nỗi chàng không sao tưởng tượng đó là một người trên thế gian này.

Hoàng Thượng Chí vốn có thành kiến với đàn bà, thế mà khi nhìn thấy sắc đẹp của thiếu phụ này chàng cũng phải thất kinh thán nhủ!

- Ôi! Thật là một bức tranh tuyệt mỹ! Tạo hóa như dồn tất cả cái đẹp vào người đàn bà này là phải!

Chàng có cảm tưởng như mọi vẻ đẹp trong trời đất không có cái đẹp nào có thể thắng nổi.

Một hình hài hoa lệ như thế tại sao lại có thể làm được chuyện giết người tàn nhẫn?

Hoàng Thượng Chí như đang ở trong một giấc mơ! Chàng cho trước mắt chàng không phải là sự thật!

Tám thân liễu yếu đào tơ, bàn tay nõn nà ủy mị kia, đôi mắt như làn thu thủy, làn môi đỏ mọng như đóa hoa xuân, bao nhiêu cái đó ai có thể bảo là một con người độc ác?

Hoàng Thượng Chí như nghi ngại, không tin thiếu phụ này có cái tên Âm Sát Mạc Tú Anh, nên lắp bắp hỏi:

- Đại nương nương là ai?

Mỹ nhân nhoẻn miệng cười, đáp:

- Âm Sát Mạc Tú Anh.

Hoàng Thượng Chí ngờ ngác hỏi lại:

- Mạc Tú Anh?

- Ủ! Người không tin sao?

Hoàng Thượng Chí đứng nhìn trôn trời:

- À! Té ra người đẹp như thế lại là một kẻ sát nhân sao?

Trong lúc đó bốn lão già áo xanh trông thấy thiếu phụ mặt mày xanh như chàm đỏ, vội vã dìu nhau, lén lén trốn đi.

Mạc Tú Anh hét:

- Hãy đứng lại!

Tiếng nói của thiếu phụ lạnh lạnh, ngân vang như tiếng chuông đồng, làm cho bốn lão già áo xanh khiếp vía, không dám tiến bước. Tất cả đều dừng lại, nhìn vào thiếu phụ, trông có vẻ hơi hãi.

Âm Sát Mạc Tú Anh vẫn tươi cười nói:

- Thiên Tề Bát Túc tại sao chỉ đến đây có bốn người?

Hoàng Thượng Chí nghe nói mới biết rằng bốn lão già này chính là các cao thủ trong tám vị cao thủ của Thiên Tề Giáo.

Âm Sát Mạc Tú Anh yên lặng một lúc, lại cất tiếng nói:

- Chưa được lệnh ta sao các người dám tự tiện bỏ đi...

Câu nói ấy tuy không có gì giận dữ, nhưng bốn lão già áo xanh vẫn sợ sệt, chân rung cầm cập. Vì họ biết rằng những kẻ nào đã vô phước gặp phải Âm Sát Mạc Tú Anh thì không còn hòng sống sót nữa.

Mạc Tú Anh nói:

- Kể ra mạng chúng bây cũng lớn lắm đấy! Theo luật lệ thì ta đã giết đủ số một trăm mạng rồi! Ta sẽ không giết thêm chúng bây làm gì nữa.

Hoàng Thượng Chí nghe nói mới hiểu rằng sở dĩ Âm Sát bỏ qua không giết chàng là vì bà ta đã giết đủ một trăm mạng theo con số đã dự định rồi.

Nhưng chàng vẫn thắc mắc:

- Tại sao trong vẻ đẹp tuyệt trần, trong nụ cười tươi kia không thấy một cái gì biểu lộ ra một kẻ sát nhân cả.

Bổng Âm Sát Mạc Tú Anh cất tiếng nói:

- Nhưng...

A! Tiếng nhưng ấy làm cho bầu không khí nặng nề làm sao? Tiếng nhưng ấy biểu thị rằng: “Còn có chuyện xảy ra nữa”.

Bởi vậy, bốn lão già áo xanh mặt không còn chút máu.

Mạc Tú Anh chỉ vào Hoàng Thượng Chí nói:

- Ta không bao giờ lạm quyền một kẻ khác. Tha các người hay không là do chàng thanh niên này, vì các người đang là đầu thủ của hắn.

Bốn lão già áo xanh nghe nói mới rõ Hoàng Thượng Chí không phải là đồ đảng của Mạc Tú Anh. Họ dăm dăm nhìn chàng như đợi ý kiến.

Hoàng Thượng Chí hất hàm bảo:

- Các người cứ tự do lui gót, sau này sẽ có dịp gặp nhau để báo thù cũng không muộn.

Âm Sát Mạc Tú Anh tiếp lời, nói:

- Các người đi được rồi! Song phải báo cho Giáo Chủ chúng bây biết là sang năm ta sẽ lấy một trăm mạng trong Thiên Tề Giáo, vì chính chúng bây đã dám buông lời ngạo mạn với ta.

Hoàng Thượng Chí nghe nói lạnh mình, vì thấy thiếu phụ tuyên bố giết người một cách bình thản, xem như việc chém giết là một trò chơi.

Bốn lão già không dám thở mạnh, quay gót lặng lẽ ra đi.

Âm Sát Mạc Tú Anh quay lại nói với Hoàng Thượng Chí:

- Lãnh Diện Nhân, thằng ăn mày nhỏ đang trị thương bên kia rừng là gì với người?

Hoàng Thượng Chí đáp:

- Nó là nghĩa đệ của tôi.

Tuy miệng nói, nhưng lòng Hoàng Thượng Chí không khỏi khiếp sợ!

Té ra Âm Sát Mạc Tú Anh đã trông thấy chàng và Đông Phương Huệ rồi.

Mạc Tú Anh nói:

- Khá lắm! Thằng bé mà có thể chịu ta đến ba chưởng.

Lời nói của Mạc Tú Anh làm cho Hoàng Thượng Chí tức giận, vì chàng nghĩ rằng Âm Sát đã dả thương nghĩa đệ của chàng.

Chàng lạnh lùng nói:

- Nghĩa đệ tôi được người chỉ giáo...

Không đợi chàng nói hết lời, Mạc Tú Anh sừng sộ:

- Như thế thì lại sao?

Hoàng Thượng Chí nhếch mép:

- Cả đến vị lão huynh của tôi cũng được người tặng cho mấy chiêu cao siêu...

Mạc Tú Anh cười ha hả:

- Lão huynh của người là ai?

- Nam Cái.

Mạc Tú Anh cất tiếng cười lớn, giọng cười như nước suối reo, và nói:

- Lão già ăn xin đó là lão huynh của người à?

- Đúng vậy! Chúng tôi đã kết nghĩa anh em.

- Ôi trời! Một lão già râu tóc bạc phơ như vậy mà lại kết nghĩa anh em với người là thằng nhỏ chưa ráo máu đầu? Lão huynh của người là ăn mày, tiểu đệ của người là ăn xin thế thì người có phải là đứa hành khất chăng?

Lời nói nửa châm biếm, nửa chọc ghẹo ấy khiến Hoàng Thượng Chí tức giận, hừ một tiếng và nói:

- Tôi không phải ăn mày, ăn xin nhưng đã hứa giúp họ một việc.

- Việc gì?

- Đánh người cho đến chảy máu mồm.

Âm Sát Mạc Tú Anh lúc đầu hơi ngạc nhiên, nhưng qua một phút bà ta cười đến nghiêng ngửa không thôi.

Dứt trận cười, Mạc Tú Anh nói:

- Lãnh Diện Nhân! Mày lấy lý do nào mà đòi đánh tao đến chảy máu mồm?

Hoàng Thượng Chí nghiêm mặt đáp:

- Chẳng những thế, mà ta còn giết người để trừ một mối hại trong võ lâm.

Mạc Tú Anh lại cười một hồi nữa, rồi mới hỏi:

- Lãnh Diện Nhân! Mày không phải đang nằm mơ đấy chứ?

Hoàng Thượng Chí gằn giọng:

- Thì có xem sẽ thấy.

Mạc Tú Anh vừa cười vừa nói:

- Lãnh Diện Nhân! Mà đừng tưởng tao đã giết đủ một trăm mạng rồi tao ngưng tay. Nếu cần tao cũng giết thêm nữa.

Hoàng Thượng Chí ngang nhiên nói:

- Ta không dễ gì để ai hăm dọa.

Mạc Tú Anh mỉm cười nói:

- Trong thiên hạ chưa ai dám mở miệng nói đánh tao chảy máu mũi, chỉ trừ có một người. Nhưng chưa chắc hắn đã làm được.

Hoàng Thượng Chí hỏi:

- Người ấy là ai?

- Quỷ Bảo chủ nhân Huyết Sợ.

Hoàng Thượng Chí nghe nói, sửng sốt, hỏi:

- Cái gì? Người bị Huyết Sợ đánh chảy máu mũi ư?

Mạc Tú Anh cười, hỏi lại:

- Ai nói với người như thế?

- Chính người vừa nói.

- Tôi nói bao giờ?

- Không phải người vừa nhắc đến chủ nhân Huyết Sợ? Và chính người vừa giao đấu với chủ nhân Huyết sợ trong võ hầu tử tại Bạch Thủy...

Âm Sát Mạc Tú Anh kinh ngạc ngắt lời:

- Sao người biết?

- Lúc đó ta ở ngoài rừng và đoán chừng như thế.

Mạc Tú Anh lắc đầu:

- Không! Người lầm rồi!

Hoàng Thượng Chí trở mắt hỏi lại:

- Lầm? Tại sao?

- Không phải chủ nhân Huyết Sợ thật.

- Thế thì Huyết Sợ giả sao?

- Có lẽ!

Hoàng Thượng Chí ngỡ ngác, lùi ra mấy bước lẩm bẩm:

- Ô! Lại còn có huyết sợ giả! Thế thì mỗi gia thù của ta biết Huyết sợ giả hay Huyết sợ thực mà trả thù? Thất Hồn Nhân sai Hữu Tâm Nhân đạo đạt cho mình rằng không được đòi nợ máu với Quỉ Bảo. Còn sư thúc ta thì không cho trả thù. Những ý kiến ấy có gì bí ẩn, quan hệ?

Chàng đứng trơ ra đó, suy nghĩ một lúc lâu. Mạc Tú Anh hỏi lớn:

- Lãnh Diện Nhân! Mà nghĩ gì vậy?

Hoàng Thượng Chí như chợt tỉnh, cố làm ra vẻ mặt thản nhiên đáp:

- Ta đang nghĩ xem lời nói của người có đúng chẳng?

Mạc Tú Anh nói:

- Ta cho người biết nếu là Huyết Sợ thật thì vợ chồng ta hợp lại có thể đỡ được ba chiêu của nó, còn nếu đánh riêng từng người thì chỉ đỡ được một chiêu mà thôi. Trái lại, hôm vừa rồi, ta đánh với Huyết sợ trong Võ Hồn Từ, ta và huyết sợ giao đấu hơn một trăm chiêu vẫn chưa phân thắng bại. Rốt cuộc, nó bỏ chạy mất. Do đó ta nghĩ nó là Huyết Sợ giả. Vả lại chúa Quỉ Bảo không xuất hiện trong giang hồ đã hơn mười mấy năm rồi.

Hoàng Thượng Chí hoang mang không hiểu gì cả. Có điều hiển nhiên trước mắt là dù Huyết Sợ thật hay Huyết Sợ giả, chàng cũng không phải là đấu thủ của hắn.

Còn như Âm Sát Mạc Tú Anh đã thừa nhận đán với Huyết Sợ giả hơn trăm hiệp chưa phân thắng bại, thế thì chàng cũng không phải là địch thủ của Mạc Tú Anh nữa rồi!

Nghĩ đến đây, chàng lấy làm hổ thẹn vì chàng đã lỡ lời nói tự phụ vừa rồi.

Âm Sát Mạc Tú Anh mỉm cười, nhìn Hoàng Thượng Chí, hỏi:

- Lãnh Diện Nhân, người muốn so tài với ta một trận sao?

Hoàng Thượng Chí lúc này đã phách lối rồi, bây giờ chẳng lẽ làm lành, chàng ung dung đáp:

- Nhất định như vậy.

Mạc Tú Anh hỏi:

- Mà đánh tao chảy máu mồm, và giết tao để trừ hại cho giới võ lâm.

Hoàng Thượng Chí như bị khích lệ, gật đầu:

- Ủ! Nếu bây giờ ta chưa thực hiện được thì một ngày gần đây ta cũng quyết làm cái việc đó.

Mạc Tú Anh cười:

- A! Xem mày có chí khí và gan dạ thực. Nhưng nếu mày không sống được quá ngày hôm nay thì sao?

- Thì đó là số mệnh ta phải chịu vậy.

Mạc Tú Anh nghiêm mặt nói:

- Lãnh Diện Nhân! Tao trông thấy mày trước khi gặp mặt mười bốn đồ đảng của Thiên Tề Giáo, hơn nữa, tao còn nghe mày nói phách với thằng ăn mày nhỏ đó, nhưng mày biết tại sao tao lại không giết mày không?

Hoàng Thượng Chí lạnh mình, nhưng nét mặt vẫn giữ vẻ can đảm hỏi:

- Tại sao thế.

Mạc Tú Anh nói:

- Tại vì lối nói phách của mày khiến tao nhớ lại khoảng thời gian hạnh phúc của tao trước đây hai mươi năm. Do đó, tao bỏ luật lệ đã định và không giết mày.

Hoàng Thượng Chí nói:

- Nhưng ta không muốn làm kẻ được sống, do một kẻ khác tha không giết, mà muốn làm kẻ không ai giết nổi kia.

Mạc Tú Anh cười khúc khích:

- A! Thằng nhỏ phách lối! Thế mày nhất định cùng tao so tài?

- Phải! Kẻ hèn này rất mong được cao nhân chỉ bảo vài chiêu.

Mạc Tú Anh nói:

- Tao đã có một quy tắc.

- Quy tắc gì?

- Kẻ nào đỡ nổi tao ba chiêu, trừ kẻ ấy là người giết chồng tao, thì tao không giết thêm một ai nữa.

Hoàng Thượng Chí nghĩ thầm:

“Có lẽ nào Nam Cái lão huynh mình có thể đỡ nổi ba chiêu mà mình không chịu đựng được sao.”

Chàng liền hỏi:

- Nếu chịu không được ba chiêu thì sao?

Mạc Tú Anh đáp:

- Thì mày phải làm đệ tử của tao.

Hoàng Thượng Chí lắc đầu lia lịa:

- Không được! Không được!

Mạc Tú Anh hỏi:

- Chưa chi mày đã từ chối! Thế thì mày đã biết trước là mày không chịu nổi ta ba chiêu rồi!

Hoàng Thượng Chí nói:

- Bất luận đỡ nổi hay không, Hoàng Thượng Chí này không đời nào chịu bái một người đàn bà làm sư phụ, mà nhất là người đàn bà ấy lại là một kẻ sát nhân.

Mac Tú Anh hỏi:

- Mày không chịu điều kiện đó?

- Không!

- Nếu tao bắt ép mày thì sao?

- Thì người ấy sẽ thất bại, không bao giờ thực hiện được ý muốn.

- Mày tự tin như thế.

- Phải.

- Thế thì thử xem.

Âm Sát Mạc Tú Anh vừa dứt tiếng, toàn thân hơi di động, tức thì một luồng chưởng đã ép đến thiên linh cái của Hoàng Thượng Chí.

Cái đánh này tuy rất trầm lặng, nhưng lạnh lẽo phi thường. Vả lại lối xuất thủ của Mạc Tú Anh rất kỳ diệu, khiến cho đối thủ không biết đâu mà đỡ.

Hoàng Thượng Chí thất kinh, chưa kịp đề phòng thì bàn bay trắng như ngọc của Mạc Tú Anh đã phát qua trước mặt.

Chưởng này nếu đánh trúng, tất chàng phải bị nát thịt, gãy xương.

Chàng liền đánh ra một chiêu chống lại làn kinh phong, đồng thời nhảy lui lại một bước để né tránh.

Chẳng ngờ Mạc Tú Anh không đánh thật mà lại thu tay về, phát ra một đòn thứ hai, trong lúc chân chàng vừa chưa chấm đất.

Thật là một lối xuất thủ lạ đời, chàng chưa từng thấy.

Lần này Mạc Tú Anh lại đánh ngay sau ót của đối phương.

Hoàng Thượng Chí tuy đã có ý đề phòng, nhưng vì không thể nào liệu trước được thành thử lúng túng, phải uốn mình né sang một bên.

Trong lúc chân chưa chấm đất, mà phải vận dụng nội lực để điều khiển thân mình né tránh thì thật là một chuyện khó khăn. Vừa tránh được một chiêu thứ hai, thì mình mẩy Hoàng Thượng Chí ướt đầm mồ hôi.

Mạc Tú Anh mỉm cười nói:

- Lãnh Diện Nhân! Người khá lắm! Nhưng còn một chiêu nữa.

Vừa nói dứt lời, thì Mạc Tú Anh đồng thời đánh ra hai chưởng. Nhưng vừa đánh ra nửa chừng đã biến chưởng thành trảo, một tay bấu vào mặc, một tay chụp vào cổ đối phương.

Lối đánh này vừa nhanh, độc, và mạnh không thể nào nói được.

Hoàng Thượng Chí hét lên một tiếng phóng thân nhảy lên, thì ra Mạc Tú Anh không cố tình bóp nát sọ chàng, mà bấu vào chiếc áo xé toang ra.

Cái Phật Thủ Bảo Cập giấu trong bọc áo trước bụng chàng bị rơi xuống đất.

Mạc Tú Anh ngạc nhiên, nói:

- A! Phật Thủ Bảo Cập!

Hoàng Thượng Chí thất kinh, quyết không để Mạc Tú Anh cướp đoạt nên đã vận hết nội lực đánh một chưởng.

Nhưng không còn kịp nữa Âm Sát Mạc Tú Anh nhanh như chớp đã cúi xuống lượm Phật Thủ Bảo Cập, nhảy ra xa tám bước và lẩm bẩm:

- Phật Thủ Bảo Cập! Phật Thủ Bảo Cập!

Mạc Tú Anh tỏ ra vui sướng vô cùng, nhưng lúc xem xét một hồi nàng lẩm bẩm:

- Không đúng! Không đúng! Đây là tay phải!

- o O o -